

Zarzuty i główne twierdzenia:

W kwestionowanej decyzji Komisja stwierdziła, iż skarżący naruszyli, między innymi, art. 81 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym biorąc udział w szeregu porozumień i praktyk uzgodnionych, które miały wpływ na europejski rynek miedzianych rur przemysłowych dostarczanych w kręgach o zwojach uporządkowanych. Na tej podstawie, Komisja nałożyła na skarżących grzywnę w wysokości 18.990.000 euro do zapłaty solidarnie.

Skarżący nie kwestionują ustaleń decyzji, jeżeli chodzi o naruszenie przez nich reguł konkurencji WE i EOG, ale utrzymują, iż Komisja popełniła szereg błędów faktycznych i prawnych przy ustaleniu wysokości grzywny. Po pierwsze, twierdzą oni, iż ustalając podstawową kwotę grzywny i obliczając czas jej trwania, Komisja pogwałciła zasady proporcjonalności i równego traktowania przez to, iż nie wzięła pod uwagę ani statystycznie znikomego wpływu kwestionowanych porozumień na rynek, ani zmian w działalności kartelu.

Ponadto, skarżący twierdzą, iż dokonując oceny powagi naruszenia, Komisja znacznie wyolbrzymiła gospodarcze skutki kwestionowanych porozumień, przez to, iż wzięła pod uwagę rozmiary rynku półfabrykatów (miedziane rury przemysłowe), nie zaś rynek usług przetwarzania.

Skarżący twierdzą również, iż Komisja niesłusznie pominęła kilka okoliczności łagodzących, mianowicie: niewielki stopień realizacji kwestionowanych porozumień przez skarżących, natychmiastowe i dobrowolne zaprzestanie przez nich dokonywania naruszeń, strukturalny kryzys w przemyśle rur oraz fakt współpracy skarżących z Komisją. Utrzymują oni, iż przyznane im obniżenie grzywny w wysokości 30 % opierało się na błędnych przesłankach faktycznych i było sprzeczne z praktyką Komisji i orzecznictwem. Ponadto, twierdzą oni, iż Komisja potraktowała ich w sposób dyskryminujący w stosunku do innej spółki, stosując pewne okoliczności łagodzące tylko wobec owej spółki i przyznając jej o wiele łagodniejsze traktowanie bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Giuseppe Caló przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-134/04)

(2004/C 146/08)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Giuseppe Caló, zamieszkałego w Luksemburgu, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchal, avocats, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o unieważnienie decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w przedmiocie obsadzenia stanowiska szczebla A2 dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, rybołówstwa, funduszy strukturalnych i środowiska naturalnego” w DG EUROSTATu oraz decyzji odrzucającej kandydaturę skarżącego na to stanowisko.
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia:

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, przydzielony do EUROSTATu do pełnienia funkcji dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, środowiska naturalnego, gospodarki żywnościowej i regionów” został ponownie przydzielony, wraz ze stanowiskiem, do pełnienia funkcji głównego doradcy dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej, do której został przydzielony. Komisja podjęła równocześnie decyzję o obsadzeniu jego dawnego stanowiska.

Skarżący zaskarżył tę decyzję do Sądu Pierwszej Instancji w ramach innej sprawy (T-118/03 Caló/Commission).

Niniejszą skargą skarżący kwestionuje decyzję mianowania innego urzędnika na jego dawne stanowisko, przytaczając w pierwszym rzędzie te same zarzuty, które podniósł w sprawie T-118/03. Podnosi on ponadto, iż wybrany kandydat nie posiadał kwalifikacji wymaganych przez zawiadomienie o wakacie. Skarżący utrzymuje również, iż kandydat ten brał udział w zebraniu szefów gabinetu Komisarzy, podczas którego podjęto decyzję w przedmiocie obsadzenia stanowiska, na które skarżący kandydował. Na tej podstawie skarżący powołuje się na pogwałcenie zasad przejrzystości, słuszności, niezależności, jak również na pogwałcenie prawa do obrony. Skarżący zwraca również uwagę na całkowity brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Kurta Martin Mayera, Tilly Forstbetriebe GesmbH, Antona Volpini de Maestriego i Johanna Volpini de Maestriego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-137/04)

(2004/C 146/09)

(język postępowania: niemiecki)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zwrócili się ze skargą przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Kurt Martin Mayer, Eisentratten (Austria), Tilly Forstbetriebe GesmbH, Treibach (Austria), Anton Volpini de Maestri, Spittal/Drau (Austria) i Johannes Volpini de Maestri, Seeboden (Austria). Pełnomocnikiem procesowym skarżących jest Rechtsanwalt M. Schaffgotsch.